

Той мисли за новитѣ цвѣтя, които ще трѣба да посади, и за семената скрити въ джебоветѣ му. Той мисли за новитѣ лехи, тоито неговата лопата трѣба да изрови, а смъртъта — за новия гробъ, който ще подари на алчната земя.

Но изплашена отъ виковетѣ и шума на живота, който бърже се пробужда, смъртъта, закривайки съ решетката на своитѣ мъртвешки прѣсти лицето си, трепва и, навеждайки глава, пълна съ сладки угризения, които парятъ нейната съвестъ, както ракията гърлото на пияницата, накуцвайки, озъртайки се плахо, се влачи назадъ изъ улицитѣ, търкайки се край стеничѣ и заобикаляйки издалечъ оживѣнитѣ мѣста, преминава бърже площадитѣ и се скрива въ черквитѣ; и, като лицемерна грѣшница, колѣнчи съ лукаво разкаяние предъ иконитѣ.

Съ остро нетърпение, като капризна и страдна любовница, тя очаква — скрита въ амвона — часа, когато ще се наслади до край отъ изпития видъ на своята любима жертва — протегнатия въ ковчега трупъ — и донесена тукъ за последенъ пжть.

Примирайки отъ наслада, тя жадно гълта сълзитѣ на майкитѣ и припада въ страдни гърчения отъ риданията на близкитѣ.

После тя се смѣсва съ скръбнитѣ изпращачи, придружава — упорита — погребенията, шепнейки цинични слова на бабитѣ, или, като мършава маймуна, се катери по покрива на погребалната колесница, пригръщайки сладострастно посребренитѣ ан-